

Esmenes contra l'amnistia

Aquest passat dimecres va vèncer el termini per plantejar esmenes a la proposició de llei d'amnistia que va ser admesa a tràmit pel Ple del Congrés dels Diputats del dia 12 de desembre. A banda de les esmenes a l'articulat que s'han presentat, n'hi ha hagut dues a la totalitat que han causat un rebombori considerable, i ben justificadament. Han estat les presentades pels grups parlamentaris del Partit Popular i Vox, totes dues per separat i totes dues amb un text alternatiu al de la proposició de llei.

L'esmena del Grup Parlamentari Vox és, com ja podeu suposar, un despropòsit. La veritat és que no es molesta ni tan sols en argumentar perquè no s'ha d'aprovar l'amnistia i va encarada directament a modificar lleis bàsiques de l'estat en un sentit descaradament regressiu. El text alternatiu que proposa pretén modificar el Codi Penal, la llei electoral, la llei del referèndum i la de partits polítics. Jo crec que hi apareixen tots els tics de la seva ideologia: des de la instauració d'una nova pena de pèrdua de la nacionalitat espanyola

(només per als casos en què aquesta nacionalitat hagi estat adquirida i no ho sigui d'origen) fins a la il·legalització dels partits polítics quan "els seus estatuts, programes o declaracions tinguin per finalitats declarades trencar la unitat d'Espanya i l'ordre constitucional que en ella es fonamenta, o perseguir la separació d'una part del territori nacional".

El Partit Popular no es limita a argumentar contra l'amnistia, sinó que s'uneix als escarafalls de la dreta més salvatge

L'esmena a la totalitat del Grup Popular sembla bastant més coherent. En la seva exposició de motius dedica cinc dels seus sis apartats a argumentar la inconstitucionalitat de la proposició de llei d'amnistia. No m'acaben de convèncer els seus arguments, però entenc que es puguin defensar i no tinc cap seguretat que el Tribunal Constitucional no els acabi acceptant.

No m'agrada gens, en canvi, el to amb què es defensen, absolutament en la línia d'enfrontament i tensió que des de fa un temps caracteritza la política espanyola, sobretot a ran de la frustració que li van causar a la dreta causada els resultats del 23 de juliol. Si una persona, o un grup, sosté que una opció és contrària a la llei, ho argumenta tan bé com sigui possible i els tribunals ja ho decidiran. Però l'esmena del Partit Popular adopta un to bel·licista que crec que la desqualifica per ell mateix.

El text alternatiu que proposa el Partit Popular fa la impressió que ha estat afegit per no ser menys que Vox. Proposa diverses reformes al Codi Penal que no troben una adequada justificació en l'únic apartat de l'exposició de motius que s'hi dedica. En definitiva, en lloc de limitar-se a argumentar en contra de l'amnistia, prefereix unir-se als escarafalls de la dreta més salvatge. Així els ha anat. Però us recordo que els ha anat d'un pèl d'assolir la majoria absoluta que els hauria permès aprovar tot això que ara proposen en aquestes esmenes.

SIMEÓ MIQUEL

Advocat

Los Reixos de 1936

Som molts els que guardem el record d'infantesa del dia de reis, segur que se'ns dibuixa un somriure quan recordem que trobàvem els joguets sota l'arbre de Nadal o que els rebíem directament de mans dels Reixos durant la cavalcada. Però no sempre fou així, la cavalcada com la coneixem ara podríem dir que neix el gener de 1936. Fins aquell moment la festivitat s'havia limitat als oficis religiosos i a la visita que Ses Majestats feien als nens que es trobaven a la casa de la Misericòrdia i a l'Hospital Provincial i era normal veure un gran nombre de canalla aplegada al llarg de la rambla d'Aragó esperant poder veure els tres reis d'Orient de ben a prop. L'any 1935 l'Ajuntament de Lleida, organitzà un festival al teatre municipal dels Camps Elisis on es van repartir més de dos mil cinc-cents joguets gràcies a la generositat altruista de lleidatans i lleidatanes

que feren realitat el somni de milers d'infants. Va quedar tan bon regust de boca que els mateixos diaris reflectien la necessitat que aquell bon fer no quedés solament en aquell dia i que els anys venidors fossin també una gran festa. Tan gran fou el desig de tots que l'any següent s'orga-

Va ser l'any de la primera cavalcada pels carrers de Lleida, amb un seguici format per set-cents persones

nitzà la primera cavalcada de la mà de la Comissió Permanent de Fires i Festes creada des de la Cambra de Comerç i sota el patronatge de l'Ajuntament de Lleida. A les cinc de la tarda d'aquella vigília de reis, s'iniciava el recorregut des dels Camps Elisis amb un seguici format per

set-cents homes entre criats, palafreners i peons encapçalada per la banda de cornetes del regiment de cavalleria número 10 de Barcelona. El recorregut es realitzà per les principals vies de la ciutat, tots els carrers eren plens a vessar de nens que embadalits es miraven els reis que pesaven pel seu davant.

Es repartiren quasi tres mil joguines en punts habilitats com la plaça Sant Joan, la plaça Sant Francesc o el Mercat del Pla. Degué ser espectacular aquella vigília de reis perquè la ciutat s'omplí de forasters vinguts de totes les comarques lleidatanes atrets per la propaganda que se'n feu. La cavalcada finalitzà en el mateix lloc que va començar i els organitzadors obsequiaren a tots els participants amb un sopar com agraïment. Que per molts anys puguem continuar gaudint dels Reixos de Lleida!

IOLANDA ENJUANES

Cap de l'Arxiu Municipal de Lleida